

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Regionální rada regionu soudržnosti Střední Čechy**, se sídlem Karlovo náměstí 313/8, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, **za účasti**: Oblastní nemocnice Kolín, a.s., nemocnice Středočeského kraje, se sídlem Žižkova 146, Kolín, zastoupená JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2021, č. j. 8 Af 6/2020 – 86, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. MF-17281/2019/1203-28, vydaným ve sporném řízení ve smyslu § 141 a násl. správního řádu týkajícím se smlouvy o poskytnutí dotace na projekt s názvem „Rekonstrukce a modernizace objektu SO 04 – Pavilon N – v Oblastní nemocnici Kolín, a. s., nemocnice Středočeského kraje“ (dále jen „smlouva o poskytnutí dotace“) byla žalobci (poskytovateli dotace) uložena povinnost zaplatit osobě zúčastněné na řízení (příjemci dotace) část dotace ve výši 71 647 249,08 Kč včetně úroku z prodlení z této částky ve výši 7,05 % ročně od 14. 5. 2013 do zaplacení.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 8. 9. 2021, č. j. 8 Af 6/2020 – 86, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Osoba zúčastněná na řízení (stěžovatel) napadla rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností, v níž uvedla, že ji opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] V odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že zrušením napadeného rozhodnutí žalovaného odpadl právní titul, na jehož základě žalobce vyplatil stěžovateli část dotace ve výši 71 647 249,08 Kč. Stěžovatel však již

danou částku v souladu s čl. 4 odst. 2 smlouvy o poskytnutí dotace použil k úhradě výdajů financovaných z dané dotace, když zaplatil za plnění poskytnutá společností HOSPIMED, spol. s r. o., přičemž na základě dané platby byla částečně zastavena civilní řízení, která uvedená společnost vede proti stěžovateli z důvodu jeho prodlení s platbou za dodané plnění; to bylo dle stěžovatele způsobeno prodlením s proplacením dotace na straně žalobce. Po zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného může žalobce kdykoliv začít vymáhat vyplacenou část dotace zpět z titulu bezdůvodného obohacení. Zpětné vymáhání dané částky, kterou již stěžovatel nedisponuje, by pro něj představovalo závažnou újmu, neboť již jen v důsledku zaslání výzvy k vydání bezdůvodného obohacení by mu vznikla povinnost zaplatit zákonný úrok z prodlení ve výši 8,5 % ročně (vzhledem k výši jistiny by úrok činil 16 685 Kč denně). Zaplacení dané částky by způsobilo významné komplikace při financování provozu nemocnice a poskytování zdravotní péče. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že částka 71 647 249,08 Kč představuje zhruba 75 % nákladů, které ročně vynakládá na léčiva. Dále stěžovatel zdůraznil, že důsledky případných komplikací provozu nemocnice by byly zvláště závažné s ohledem na opětovné zhoršení situace týkající se pandemie onemocnění COVID-19. Zdravotnické zařízení provozované stěžovatelem je pro léčbu pacientů trpících tímto onemocněním v dané části Středočeského kraje zcela klíčové, přičemž výdaje na léčiva, zdravotnické prostředky, ochranné prostředky a mzdy personálu v takové situaci prudce vzrůstají. Stěžovatel dodává, že by nedostatek finančních prostředků ohrozil rovněž včasnou realizaci jeho dalších investičních projektů směřujících ke zkvalitnění péče o pacienty. Skutečnost, že daná částka představuje z hlediska jeho hospodaření významnou sumu, stěžovatel dokládá výkazy zisku a ztráty za rok 2020 a za první pololetí roku 2021 a rovněž přehledem struktury výdajů za rok 2020. Stěžovatel dále uvádí, že jemu hrozící újmu je zapotřebí poměřovat především ve vztahu k újmě hrozící státnímu rozpočtu; s ohledem na jeho objem přitom státu hrozí v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve srovnání se stěžovatelem pouze zanedbatelná újma. Přiznání odkladného účinku rovněž není v rozporu s veřejným zájmem. Zájem na ochraně veřejných financí je dostatečně chráněn tím, že stěžovatel je zdravotnické zařízení, jehož zřizovatelem je Středočeský kraj.

[5] Žalobce s k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl zejména, že přiznání odkladného účinku by mohlo být v rozporu s veřejným zájmem na řádném hospodaření s veřejnými prostředky a na dodržování právních předpisů v oblasti veřejných zakázek. Dále žalovaný uvedl, že stěžovatel dostatečně nespecifikoval okolnosti, které by svědčily o tom, že mu nepřiznáním odkladného účinku vznikne nenahraditelná újma, jelikož je mu však známo, že aktuální pandemická situace zasáhla veškerá ekonomická odvětví a zdravotnictví zvláště, ponechává na úvaze soudu, zda kasační stížnosti odkladný účinek přizná, či nikoliv.

[7] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud po zhodnocení skutečností doložených stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. jsou naplněny.

[9] Stěžovatel svou žádost doložil věrohodnými údaji o své finanční situaci, které nebyly ani žalovaným zpochybněny, další podklady dokládající finanční situaci stěžovatele jsou pak veřejně dostupné v jeho sbírce listin v obchodním rejstříku. Z těchto podkladů je zejména patrné, že stěžovatel hospodaří s částkami v řádech desítek až stovek milionů korun, přičemž jeho roční obrat se pohybuje kolem dvou miliard korun. V prvním pololetí roku 2021 však stěžovatel dle výkazu zisku a ztráty dosáhl při svém hospodaření celkové ztráty ve výši 2 201 000 Kč, v roce 2020 vykázal stěžovatel celkový zisk ve výši 21 109 000 Kč.

[10] S ohledem na výši rozpočtu a na skutečnost, že jediným akcionářem stěžovatele je Středočeský kraj, nelze očekávat, že by zaplacení částky ve výši 71 647 249,08 Kč přímo ohrozilo samotnou existenci stěžovatele. Na druhou stranu se však lze přisvědčit tvrzení stěžovatele, podle něhož se jedná o částku, jejíž okamžité uhrazení by patrně mohlo vést přinejmenším k dočasným problémům s financováním jeho provozu. Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k tomu, že předmětem činnosti stěžovatele je provozování nemocničního zařízení, tedy společensky nepochybně významná činnost, která nabývá na důležitosti zejména v nynější pandemické situaci, kdy by případné narušení fungování stěžovatelem provozované nemocnice či omezení jejího provozu a snížení již tak nedostačujících kapacit zdravotnických zařízení mohlo ohrozit zdraví a životy značného počtu osob. Rovněž lze souhlasit s tím, že výdaje stěžovatele s ohledem na aktuální vývoj pandemické situace patrně porostou a jejich výši lze v současnosti stěží předvídat. Naproti tomu pro žalobce či žalovaného, respektive stát, nebude mít dočasné odložení předmětné platby spojené s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti zásadní negativní důsledky.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a rovněž tuto podmínku má soud za splněnou. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, dostupném na www.nssoud.cz, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. Přiznání odkladného účinku není v tomto případě rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť v případě neúspěchu kasační stížnosti bude stěžovatel povinen danou částku zaplatit. Z okolností případu přitom neplyne, že by se časem snižovala dobytost pohledávky, naopak skutečnost, že akcionářem stěžovatele je veřejnoprávní korporace, poskytuje

určitou nadstandardní záruku zaplacení dlužné částky. Důležitý je rovněž soulad přiznání odkladného účinku se zásadním veřejným zájmem na ochraně zdraví a životů občanů.

[12] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. listopadu 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu